

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

ELSŐ SZEKCIÓ

CSIKÓS KLAUDIA kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(31091/16. sz. kérelem)

ÍTÉLET

8. cikk és 10. cikk • Magánélet • Levelezés • Szólásszabadság • Az újságíró nem rendelkezett megfelelő eljárási garanciákkal arra, hogy megtámadhassa a forrásai felfedése céljából állítólagosan alkalmazott titkos megfigyelést

A Hivatal által készített összefoglaló. A Bíróságot nem köti.

STRASBOURG

2024. november 28.

Ezen ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Csikós Klaudia kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Első Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Marko Bošnjak, *Elnök*,
Alena Poláčková,
Paczolay Péter,
Erik Wennerström,
Raffaele Sabato,
Lorraine Schembri Orland,
Ioannis Ktistakis, *bírák*

és Ilse Freiwirth, a *Szekció Hivatalvezetője*

Figyelemmel:

a Magyarország ellen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Csikós Klaudia („a kérelmező”) által 2016. május 17-én a Bírósághoz benyújtott (31091/16. sz.) kérelemre;

azon döntésre, hogy a kérelem kerüljön közlésre a magyar kormány („a Kormány”) felé;
a felek észrevételeire;

2024. február 13-án és november 5-én tartott zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően,
Az utóbb említett időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

BEVEZETÉS

1. A kérelem a kérelmező egy közeli ismerőseivel folytatott telefonbeszélgetéseinek láthatóan a kérelmező újságírói forrásainak a felfedése céljából eszközölt állítólagos lehallgatásával kapcsolatos. A kérelem az Egyezmény 8. és 10. cikke alá tartozó kérdéseket vet fel.

A TÉNYEK

2. A kérelmező 1975-ben született és Budapesten él. A Bíróság előtt Cech A., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte.

3. A Kormányt képviselője, Tallódi Z. képviselte az Igazságügyi Minisztériumból.

4. Az ügy tényei az alábbiak szerint foglalhatók össze.

5. A kérelmező a Blikk napilap újságírója.

6. A kérelmező állítása szerint a nyomozó hatóságok 2015. november 3. és 6. között lehallgatták a telefonját azzal a céllal, hogy újságírói forrásait azonosítsák.

7. 2015. november 6-án a Budai Központi Kerületi Bíróság T. rendőrrel szemben titkos információgyűjtési intézkedéseket engedélyezett, amelyek T. rendőr telefonbeszélgetéseinek a lehallgatására és rögzítésére is kiterjedtek. Az engedély, amelyet (a Büntető Törvénykönyv 293. § (1)-(2) bekezdése, illetve a 305. § c) pontja alapján) hivatali vesztegetés, valamint felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés gyanúja miatt folytatott nyomozás indokolt, 2016. február 3-ig volt érvényes.

8. 2015. november 17-én a kérelmező két telefonhívást kapott T.-től, aki közeli ismerőse volt. Beszélgetéseiket, amelyeket egy nagy horderejű gyilkossági ügyről folytattak, rögzítették. A hangfelvételek átiratából kihagyták a beszélgetéseknek a folyamatban lévő büntetőeljárás szempontjából nem releváns személyes részeit.

9. Ugyanezen a napon a kérelmező egy internetes hírportálon cikket tett közzé a gyilkossági ügyről. Másnap kibővítette a cikket.

10. 2015. december 15-én hivatali visszaélés gyanúja alapján büntetőeljárás indult T. ellen, mivel titkos információkat osztott meg a kérelmezővel. 2016. január 4-i határozatával a Fővárosi Törvényszék engedélyezte, hogy a telefonlehallgatás útján gyűjtött információkat az említett eljárásban bizonyítékként felhasználják.

11. A kérelmező büntetőfeljelentést tett a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság ellen. Bejelentette azon gyanúját, hogy telefonjának híváslistáját jogellenesen megszerezték. Előadta, hogy rendőrségi kapcsolatait eltávolították beosztásukból, ami szerinte azért történt, mert az ő információforrásaként azonosították őket. A nyomozó hatóság a Büntető Törvénykönyv 305. §-a szerinti hivatali visszaélésre vonatkozó állításnak minősítette a kérelmező feljelentését. A feljelentést 2016. február 1-jén elutasították; a határozat rámutatott arra, hogy folyamatban lévő nyomozásban jogszerűen lehetett híváslistákat lekérni. A kérelmező panasszal élt a határozat ellen, úgy érvelve, hogy rendőrségi kapcsolatainak a munkakörükből történt áthelyezése bizonyította, hogy forrásait az ő hívásainak megfigyelése révén fedték fel. Ezt a panaszt szintén elutasították.

12. A kérelmező előterjesztése szerint 2016. május 11-én, a T. ügyében folytatott nyomozással összefüggésben tudta meg, hogy rendőrségi forrásainak azonosítása céljából lehallgatták a telefonját. Előterjesztette, hogy az általa használt, a munkáltatója által biztosított telefont 2015. november 3. és 6. között hallgatták le.

13. A kérelmező 2016. május 19-én a rendőrségi törvény 92. § (2) bekezdése alapján panaszt tett a Nemzeti Védelmi Szolgálatnál, amelyben vizsgálatot és jogorvoslatot kért telefonjának lehallgatása és híváslistájának lekérése miatt. A kérelmező ügyvédje azt állította: hihető oka volt annak feltételezésére, hogy 2015 második felében a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat Igazgatósága a Nemzeti Védelmi Szolgálat utasítására „Német 8” fedőnéven titkos nyomozást folytatott a kérelmezővel szemben vesztegetés, valamint felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés bűncselekményének állítólagos elkövetése miatt. Továbbá, a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat hozzáfért a híváslistájához abból a célból, hogy forrásait azonosítsa. A kérelmező értelmezése szerint mindkét intézkedésre a rendőrségi törvény 72. § (1) bekezdésével összhangban került sor, amely sürgős esetekben és korlátozott ideig lehetővé tette különleges eszközök bírói engedély nélküli alkalmazását. A titkos megfigyelési eszközt azonban nem hagyta jóvá utólag bíró, ahogyan azt a törvény előírta, a kérelmező adatait nem törölték, és a kérelmezőt nem hallgatták ki sem tanúként, sem gyanúsítottként az ügyben. A kérelmező úgy érvelt, hogy az intézkedések elrettentő hatást gyakoroltak újságírói munkájára, és az Egyezmény 8., valamint 10. cikkében számára biztosított jogok megsértésének minősültek.

14. A Nemzeti Védelmi Szolgálat 2016. június 22-én a rendőrségi törvénnyel való *ratione materiae* részbeni összeegyeztethetlenség miatt elutasította a panaszt, mivel a titkos információgyűjtést e törvény alapján nem lehetett megtámadni. A kérelmezőt arról is tájékoztatták, hogy a Nemzeti Védelmi Szolgálat eljárása egyébként a jogszabályoknak megfelelő volt; további tájékoztatást azonban nem adhattak, mivel a panasz folyamatban lévő büntetőeljárást érintett.

15. 2016. május 23-án a kérelmező a nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény („nemzetbiztonsági törvény” – lásd a 24. pontot alább) 11. § (5) bekezdése alapján hasonló panaszt nyújtott be a belügyminiszterhez. 2016. június 13-án kelt válaszában a miniszter általános megfontolásokat fogalmazott meg a panasszal érintett szolgálatok jogszerű működésével kapcsolatosan. A miniszter nem foglalkozott a kérelmező ügyének körülményeivel, de kijelentette, hogy a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat eljárása megfelelt a jogszabályoknak. A Nemzeti Védelmi Szolgálat tevékenységét illetően a miniszter kifejtette,

hogy mivel az a nemzetbiztonsági törvény alapján nem támadható meg, a kérelmező panaszát a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló törvény alapján vizsgálta. Általánosságban kijelentette, hogy a Nemzeti Védelmi Szolgálat eljárása megfelelt a jogszabályoknak. További tájékoztatást azonban nem tudott adni, mivel a panasz folyamatban lévő büntetőeljárással volt kapcsolatos.

16. Ezt követően a kérelmező a nemzetbiztonsági törvény 14. § (4) bekezdésének c) pontja alapján panaszt nyújtott be az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságához, korábbi panaszai mellett azt is megemlítve, hogy a miniszter láthatóan nem vitatta, hogy titkos nyomozást folytattak vele kapcsolatban, illetve hogy a híváslistájához való hozzáférés révén azonosították a forrásait. 2016. október 10-én a Bizottság arról tájékoztatta a kérelmezőt, hogy a Nemzeti Védelmi Szolgálat által bemutatott dokumentumok alapján nem volt nyoma jogsértésnek.

17. 2017. május 8-án a kérelmező a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény alapján a T. elleni eljárásban folytatott titkos információgyűjtésre vonatkozó dokumentumokhoz való hozzáférés engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be a Nemzeti Védelmi Szolgálatához. Miután a kérelmező elutasító választ kapott azon az alapon, hogy a kért információk kiadása veszélyeztetné a bűncselekmények megelőzését és/vagy felderítését, a kérelmező bírósági felülvizsgálat iránti pert indított a Nemzeti Védelmi Szolgálat ellen. Viszontkeresetében a Nemzeti Védelmi Szolgálat előterjesztette, hogy a kért információk átadása lehetővé tenné a kérelmező számára, hogy betekintést nyerjen a Szolgálat működésébe, és információk válnának ismertté a titkos információgyűjtésben szintén érintett személyekről. Továbbá, a kért információk felhasználhatók a T. elleni büntetőeljárásban. A Nemzeti Védelmi Szolgálat azt is előterjesztette, hogy a titkos információgyűjtés mindenestre jogszerű és bíró által engedélyezett volt. Azon személyek személyazonossága, akik vonatkozásában ilyen intézkedések engedélyezésre kerültek, minősített információnak minősült.

18. 2017. szeptember 11-én hozott jogerős ítéletében (amelyben T. a kérelmező férjeként került azonosításra) a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elutasította a keresetet, megállapítva, hogy a kérelmező – a részéről felmerült feltételezésektől teljesen függetlenül – nem volt jogosult megismerni annak a személynek a személyazonosságát, akivel szemben a titkos információgyűjtés elrendelésre került. Ez a megfontolás kizárta a bírói engedély hiányával, a magánéletének és a véleménynyilvánítási szabadságának védelmével, valamint az újságírói forrásokkal kapcsolatos kérelmezői igények bármilyen további vizsgálatát.

19. 2018. május 25-én a büntetőbíróság felmentette T.-t a hivatali visszaélés vádja alól, és a felmentő ítéletet a Fővárosi Ítéltábla 2018. december 12-én helybenhagyta.

A RELEVÁNS JOGI KÖRNYEZET

I. A RELEVÁNS HAZAI JOG

20. A 2011. évi adatvédelmi törvény releváns részei kimondják:

A [Nemzeti Adatvédelmi] Hatóság vizsgálata

52. §

„(1) A Hatóságnál bejelentéssel bárki vizsgálatot kezdeményezhet arra hivatkozással, hogy személyes adatok kezelésével, illetve a közérdekű adatok vagy a közérdekből nyilvános adatok megismeréséhez fűződő jogok gyakorlásával kapcsolatban jogsérelem következett be, vagy annak közvetlen veszélye fennáll.

...”

Adatvédelmi hatósági eljárás

60. §

„(1) A személyes adatok védelméhez való jog érvényesülése érdekében a Hatóság az érintett erre irányuló kérelmére adatvédelmi hatósági eljárást indít és hivatalból adatvédelmi hatósági eljárást indíthat.

...”

21. A 2013. évi Polgári Törvénykönyv releváns részei kimondják:

2:42. §

[A személyiségi jogok általános védelme]

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ... személyiségét szabadon érvényesíthesse, és hogy abban őt senki ne gátolja.

(2) Az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak. ...”

6:548. §

[Felelősség közigazgatási jogkörben okozott kárért]

„(1) Közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható.

(2) Közigazgatási jogkörben okozott kárért a közhatalmat gyakorló jogi személy tartozik felelősséggel. ...”

6:549. §

[Felelősség bírósági, ügyészségi, közjegyzői és végrehajtói jogkörben okozott kárért]

„(1) A bírósági és az ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősségre a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályait kell megfelelően alkalmazni ...”

22. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény releváns részei kimondják:

206/A. §

„...”

(4) A titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként történő felhasználását az (1) bekezdésben meghatározott feltételek fennállása esetén a nyomozás elrendelését követően az ügyész indítványozhatja. Az indítványról a nyomozási bíró határoz.”

23. A Rendőrségről szóló (1994. évi XXXIV.) törvény releváns részei kimondják:

VII. Fejezet

Bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés

69. §

„(1) A rendőrség bírói engedéllyel ... a súlyos bűncselekmények esetében, valamint a (3) bekezdésben felsorolt esetekben a nyomozás elrendeléséig

...

d) elektronikus hírközlési szolgáltatás útján továbbított kommunikáció tartalmát megismerheti, az észlelteket technikai eszközzel rögzítheti, valamint

e) számítástechnikai eszköz vagy rendszer útján továbbított, vagy azon tárolt adatokat megismerheti, rögzítheti és felhasználhatja.

...”

72. §

„(1) Ha a különleges eszköz alkalmazásának engedélyezése olyan késedelemmel járna, amely az adott ügyben nyilvánvalóan sértené a bűnüldözés eredményességéhez fűződő érdeket, a nyomozó hatóság vezetője elrendelheti a titkos kutatást, illetőleg 72 óra időtartamra a különleges eszköz alkalmazását (sürgősségi elrendelés).

(2) A sürgősségi elrendelés esetén az engedélyezés iránti kérelmet egyidejűleg be kell nyújtani. A kérelem elutasítása esetén sürgősségi elrendelésnek ugyanabból a célból, változatlan indok vagy tényállás alapján ismételten nincs helye.”

73. §

”...

(3) A különleges eszközzel végzett megfigyelés befejezését követő 8 napon belül meg kell semmisíteni a megfigyelés célja szempontjából érdektelen rögzített információt vagy az ügyben nem érintett személy adatait.”

92. §

„(1) Akinek a IV–V. Fejezetben – a 46/A–46/C. § kivételével –, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy – amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá – panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.

...”

24. A nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló törvény 11. § (5) bekezdése szerint a miniszter kivizsgálja a nemzetbiztonsági szolgálatok tevékenységével kapcsolatos panaszokat, a vizsgálat eredményéről és a megtett intézkedésekről 30 napon belül tájékoztatja a panaszost (ez a határidő egy esetben 30 nappal meghosszabbítható). Ha a panaszos nem fogadja el a 11. § (5) bekezdése szerinti vizsgálat eredményét, akkor az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága kivizsgálhatja a nemzetbiztonsági szolgálatok jogellenes tevékenységére vonatkozó panaszt, ha a bizottsági tagok legalább egyharmadának igen szavazata szerint a panasz súlya vizsgálatot indokol. A panasz kivizsgálása során a Bizottságnak meg kell vizsgálnia a szóban forgó panaszt, és a Bizottság felkérheti a minisztert, hogy terjessze elő az üggyel kapcsolatos véleményét. Ha a Bizottság úgy véli, hogy a nemzetbiztonsági szolgálatok működése jogellenes vagy helytelen volt, akkor felkérheti a minisztert, hogy folytasson le vizsgálatot és tájékoztassa a Bizottságot a vizsgálat eredményéről, vagy maga is végezhet tényfeltáró vizsgálatot, ha azt gyanítja, hogy a szóban forgó szolgálatok működése ellentétes a vonatkozó jogszabályokkal. A tényfeltáró vizsgálat lefolytatása során a Bizottság betekinthez a nemzetbiztonsági szolgálatok nyilvántartásában szereplő releváns dokumentumokba, és bizonyítékokat hallgathat meg a szóban forgó szolgálatok munkatársaitól. A megállapításoktól függően a Bizottság felkérheti a minisztert a szükséges intézkedések megtételére.

II. A HAZAI GYAKORLAT

25. A Kúria Bhar. 702/2019/9. számú ügyben hozott határozata az alábbi releváns részeket tartalmazza:

„... a készletezés tilalma ... nem azt jelenti, hogy az egyébként törvényesen engedélyezett és lefolytatott, nem a büntetőeljárás részeként kezelt titkos információgyűjtés eredménye a bíróság által vélelmezett feljelentési időtúllépés miatt nem használható fel, hanem azt, hogy a titkos információgyűjtésben vétlen, érintetlen harmadik személyekről ne lehessen olyan adatokat gyűjteni és készletezni, amelyeket a hatóságok bírói engedély és törvényi ok nélkül szereztek meg. Csupán megjegyzi a Kúria, hogy a büntetőügyben eljáró bíróságnak, vagy a titkos információgyűjtést engedélyező bírónak egyébként sincs tényleges lehetősége annak ellenőrzésére, hogy a Rendőrségről szóló törvény 73. § (3) bekezdésében írt követelményt a felderítést végző szervek valóban betartják-e. ...”

26. A Fővárosi Ítéltábla Bf.133/2021/8. számú ítélete az alábbi releváns részeket tartalmazza:

„... ”

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés intézménye a szabályozásukban mutatkozó számtalan hasonlóság ellenére, jelentős eltéréseket is hordoz, különösen az alkalmazás céljával, a jogintézmény rendeltetésével összefüggésben. A titkos információgyűjtés idején hatályos szabályozás szerint bűnüldözési célú titkos információgyűjtésre a büntetőeljárás megindulását megelőzően, a büntetőeljáráson kívül kerülhet csak sor, mégpedig az Rtv. 63. § (1) bekezdésében írtak szerint, egyebek mellett elsődlegesen az elkövetés megelőzése, felderítése, megszakítása céljából. Ennek oka, hogy a büntetőeljárás megindításának legalapvetőbb feltétele – a bűncselekmény gyanúja – azaz a cselekményre vonatkozó gyanú is hiányzik. A titkos eszköz alkalmazásának időpontjában a hatóságok rendelkezésére álló adatok, információk rendkívül szűkkörűek. Sok esetben a cselekmény elkövetése sem kezdődött még meg, következésképpen az abban részt vevők köre sem lehet ismert, nem lehet beszélni elkövetőről vagy az elkövetéssel gyanúsítható személyről sem. Ebből fakad, hogy a titkos információgyűjtés szemben a titkos adatszerzéssel – mely az 1998. évi XIX. törvény 202. § (1)-(2) bekezdésében írtak szerint a gyanúsítottra vagy az elkövetéssel gyanúsítható személyre, illetve a velük alaposan feltehetően bűnös kapcsolatot fenntartó személyre korlátozott – lényegében ilyen irányú személyi korlátozás nélkül alkalmazható. Ezzel összhangban ... az engedélyezéshez nem feltétlenül szükséges az sem, hogy az érintett személyazonossága a hatóság előtt pontosan ismert legyen. Mindebből következik, hogy a titkos információgyűjtés határideje az alkalmazott eszközzel összefüggésben vizsgálandó és vizsgálható,

normaszinten csak ezen keresztül szabályozható, a hatóságokon csak e vonatkozásban kérhető számon. A bűnüldözési érdek és az alapjogok összhangját ez esetben az elrendelés alapját képező cselekmények körének törvényi meghatározása, az alkalmazás határidejének rögzítése, a bírói engedélyezés és bírói hatáskörbe utalt hosszabbítás előírása, a megszüntetési kötelezettség, a felhasználhatóság személyi és tárgyi összefüggéseinek előírása, továbbá a feljelentési kötelezettség elmulasztásának eljárásjogi szankcionálása teremti meg. ...”

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 8. ÉS 10. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

27. A kérelmező az Egyezmény 8., 10. és 13. cikke alapján telefonbeszélgetéseinek lehallgatását és azt panaszolta, hogy ezzel kapcsolatosan megtagadták tőle a hatékony jogorvoslatot. A Bíróság a panaszolt tények jogi minősítésének uraként (lásd *Radomilja and Others v. Croatia* [GC], nos. 37685/10, 22768/12, § 126, 20 March 2018) úgy véli, hogy az Egyezmény 13. cikke alapján előterjesztett kérelmezői érvelés – természetéből fakadóan – az Egyezmény 8. és 10. cikke alapján előterjesztett panaszok érdeme körében vizsgálandó, különösen abban a vonatkozásban, hogy kellő garanciák léteztek-e a kérelmezőt e rendelkezések alapján megillető jogok biztosítására. Bár a megfigyelési intézkedések által felvetett kérdéseket a Bíróság általában kizárólag a 8. cikk alapján vizsgálja, a jelen ügyben ezek annyira összefonódnak a 10. cikk alapján felvetett kérdéssel, hogy a Bíróság az ügy 8. és 10. cikk alapján történő egyidejű vizsgálatát tartja helyénvalónak (lásd *Telegraaf Media Nederland Landelijke Media B.V. and Others v. the Netherlands*, no. 39315/06, § 88, 22 November 2012). A szóban forgó cikkek kimondják:

8. Cikk

„1. Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.

2. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.”

10. Cikk

„1. Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon kívül és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhatna. Ez a Cikk nem akadályozza, hogy az államok a rádió-, televízió- vagy mozgókép vállalatok működését engedélyezéshez kössék.

2. E kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a területi sértetlenség, a közbiztonság, a zavargás vagy bűnözés megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, mások jó hírneve vagy jogai védelme, a bizalmas értesülés közlésének megakadályozása, vagy a bíróságok tekintélyének és pártatlanságának fenntartása céljából.”

A. Elfogadhatóság

1. A felek előterjesztései

28. A Kormány úgy érvelt, hogy a kérelmező nem állíthatja magát az Egyezmény 34. cikke szerinti értelemben „áldozat”-nak, mivel nem az ő, hanem T. telefonját hallgatták le. Továbbá T.-t, nem pedig a kérelmezőt vonták büntetőeljárás alá. Sem a kérelmezőt, sem a munkáltatóját nem büntették a rendőrségi kapcsolatától származó információk nyilvánosságra hozatala miatt.

29. Továbbá, a kérelmező nem merítette ki a hazai jogorvoslati lehetőségeket, mivel nem indított panaszeljárást a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság („Adatvédelmi Hatóság”) előtt a 2011. évi adatvédelmi törvény 52. vagy 60. § alapján.

30. A Kormány továbbá azzal érvelt, hogy a kérelmező a Polgári Törvénykönyv releváns szabályai szerint kártérítési pert indíthatott volna az illetékes hatóságok ellen a véleménynyilvánítási szabadsághoz való jogának megsértése miatt – ez az eljárás olyan ítéletet eredményezhetett volna, amelyet végül az Alkotmánybíróság előtt lehetett volna megtámadni.

31. A kérelmező szerint az a tény, hogy a hazai hatóságok nyomozást indítottak T. ellen, azt bizonyítja, hogy T.-t a kérelmező rendőrségi forrásaként azonosították. Értelmezése szerint ez annak ésszerű valószínűségét bizonyítja, hogy kommunikációját lehallgatták és híváslistáit megfigyelték.

32. A kérelmező továbbá előterjesztette, hogy aktívan keresett jogorvoslatot telefonja állítólagos lehallgatása miatt. Büntetőeljárást kezdeményezett, de feljelentését a rendőrség elutasította. A Belügyminisztériumhoz és az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságához fordult; egyikük sem folytatott le megfelelő vizsgálatot az ügyben. Panaszt tett a Nemzeti Védelmi Szolgálatnál, majd betekintést kért a T. elleni eljárásban folytatott titkos információgyűjtéssel kapcsolatos dokumentumokba. Ezek a lépések sem vezettek eredményre, így végül bíróság előtt támadta meg az állítólagos jogsértéseket.

33. A kérelmező szerint a Kormány által említett jogi lehetőségek, azaz az Adatvédelmi Hatósághoz fordulás és a polgári per igénybevétele nem lett volna hatékonyabb az általa már igénybe vett lehetőségeknél.

2. A Bíróság értékelése

34. A Bíróság megismétli, hogy abban az esetben, ha több olyan hazai jogorvoslat is rendelkezésre áll, amelyet az adott személy igénybe vehet, akkor a személy jogosult azt a jogorvoslati lehetőséget választani, amelyik a lényegi sérelmét kezeli. Más szóval, ha valaki már igénybe vett egy jogorvoslatot, akkor nem kell egy másik, lényegében azonos célt szolgáló jogorvoslat is igénybe vennie (lásd *Moreira Barbosa v. Portugal* (dec.), no. 65681/01, ECHR 2004-V (extracts), és *Leja v. Latvia*, no. 71072/01, § 46, 14 June 2011). A jelen ügyben a Bíróság meggyőződött arról, hogy a kérelmező többször is a nemzeti hatóságok tudomására hozta a panaszát, de hiába. Különösen, a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság, a Nemzeti Védelmi Szolgálat, a belügyminiszter, az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága, végül pedig a közigazgatási bíróság elé vitte a panaszát. A Kormány nem kérdőjelezte meg ezen jogorvoslatok hatékony voltát a kérelmező körülményei között.

35. Mindenesetre, a Kormány azon érvét illetően, hogy a kérelmezőnek az Adatvédelmi Hatósághoz kellett volna fordulnia a panaszával, a Bíróság megjegyzi, hogy a *Hüttl kontra Magyarország* ügyben ([tanácsi ítélet], 58032/16. sz. kérelem, 2022. szeptember 29., példaként említve) az Egyezmény 8. cikkével összefüggésben a Bíróság foglalkozott az Adatvédelmi Hatóság vizsgálatának elérhetőségével és megfelelőségével, továbbá azzal a kérdéssel, hogy az ilyen vizsgálat olyan garanciákat képviselt-e, amelyek alkalmasak voltak arra, hogy a megfigyelési intézkedéseket összhangba hozzák az Egyezmény 8. cikke által támasztott követelményekkel. A 8. cikk tekintetében megállapított jogsértés lényege az volt, hogy – az Adatvédelmi Hatóság korlátozott hatásköre, valamint a külső, független ellenőrzés ebből

fakadó hiánya miatt ilyen ügyekben – a Bíróság nem volt meggyőződve arról, hogy a Kormány által javasolt garancia alkalmas volt a vonatkozó magyar jogszabályok kellően pontossá, hatékonyá és mindenre kiterjedővé tételére a megfigyelési intézkedések elrendelése, végrehajtása és esetleges orvoslása körében (ibid., § 18).

36. A Kormány további érvei a polgári per rendelkezésre állása körül forogtak. A Bíróság előjáróban megjegyzi, hogy a Kormány egyetlen azt bizonyító példát sem hozott fel a hazai ítélkezési gyakorlatból, hogy hasonló esetekben egy polgári per eredményesnek bizonyult, és ezért a gyakorlatban hatékony és elérhető jogorvoslatnak minősül (a megváltoztatandók megváltoztatásával lásd *Ádám and Others v. Romania*, nos. 81114/17 and 5 others, § 49, 13 October 2020). Továbbá, a Bíróság az elé terjesztett anyagokban sem talál utalást e jogorvoslat sikerességének a kilátására. A Bíróság nem tudja elvontan értékelni, hogy a hazai bíróságok hogyan kezeltek volna egy olyan keresetet, amelyet a kérelmező a véleménynyilvánítás szabadságához való jogának titkos megfigyelési intézkedések általi megsértése miatt nyújtott be. A Bíróság nem találja igazoltnak a hazai ítélkezési gyakorlat teljes hiányát a Kormány beadványaiban.

37. Következésképpen a kérelem nem utasítható el a hazai jogorvoslatok kimerítésének elmulasztása miatt.

38. A kérelmező áldozat státuszát illetően a Bíróság megjegyzi: bár a Kormány azon az alapon vitatta, hogy a kérelmező jogaiba beavatkozás történt, hogy nem a kérelmező, hanem T. volt a lehallgatás célpontja, ezek az érvek T. telefonjának a T. elleni büntetőeljárásban eszközölt lehallgatására vonatkoznak (lásd a fenti 7. pontot). A Kormány azonban nem adott magyarázatot a T.-vel szembeni titkos megfigyelési intézkedések alkalmazására vonatkozó engedély megadása előtt folytatott kérelmezői beszélgetések állítólagos megfigyelésére (lásd a 66. pontot alább). Legalábbis, a Kormány nem cáfolta a kérelmező azon állítását, hogy T. telefonjának a lehallgatása előtt titkos információgyűjtést rendelték el a kérelmezővel szemben. A kérelmezői panasz jellegét is figyelembe véve (lásd az 56. pontot alább) a Bíróság úgy véli, hogy az Egyezmény 34. cikke értelmében a kérelmező az Egyezményben számára biztosított jogok megsértése áldozatának állíthatja magát.

39. A Bíróság továbbá úgy véli, hogy a kérelem nem nyilvánvalóan alaptalan, és az Egyezmény 35. cikkében felsorolt egyéb okok alapján sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

B. Érdem

1. A felek beadványai

(a) A kérelmező

40. A kérelmező előterjesztése szerint mobiltelefonját és beszélgetéseit azért hallgatták le, hogy a hatóságok azonosítani tudják a rendőrségi forrásait. Az intézkedés azon nyilvánvaló hatásokon túl, amelyeket a kérelmező Egyezmény 8. cikkében védett magánéletére gyakorolt, jelentős mértékben aláásta az újságírói források Egyezmény 10. cikkében biztosított védelmét is. A kérelmező továbbá úgy érvelt, hogy a telefonlehallgatás valójában ellene, nem pedig T. ellen irányult, és annak célja kezdettől fogva a kérelmező forrásainak azonosítása volt.

41. A kérelmező szerint alapos okkal feltételezhető, hogy jogellenes lehallgatásnak volt kitéve. Érvelése alátámasztására több tényezőt is felhozott. Először is, évek óta újságíró volt, és 2015-ben több sajtóriportot is közzétett különböző nagy horderejű gyilkossági ügyről, olyan információkat hozva nyilvánosságra, amelyek túlmutattak azokon az információkon,

amelyekkel más médiatartalom-szolgáltatók rendelkeztek. Ez szükségszerűen felkeltette a rendőrség figyelmét. Másodszor, a T. telefonjának lehallgatására vonatkozó bírói engedélyt olyan bűncselekmény vonatkozásában adták ki, amely szükségszerűen feltételezett egy T.-n kívüli további, civil elkövetőt. Harmadszor, a T. ügyiratában található dokumentumok számozása arra utalt, hogy az ügyben már más megfigyelést engedélyező határozatokat is hoztak. Negyedszer, a Kormány nem tagadta, hogy a kérelmezővel szemben titkos megfigyelési intézkedéseket engedélyeztek. Ötödször, T.-t a telefonjának lehallgatásával szerzett bizonyítékok alapján vádolták meg gyilkossági ügygel kapcsolatos információk nyilvánosságra hozatalával; ez csak azért volt lehetséges, mert T.-t a kérelmező telefonjának korábbi lehallgatása révén már a kérelmező forrásaként azonosították. Hatodszor, T.-t ismeretlen okból mentették fel. A kérelmező értelmezése szerint T. felmentésének indoka az volt, hogy az egyetlen ellene szóló bizonyítékot – a titkos telefonlehallgatás eredményét – jogellenesen szereztek meg.

42. A kérelmező továbbá úgy érvelt, hogy a titkos információgyűjtés körülményeiről kizárólag a hazai hatóságok rendelkeztek ismeretekkel, így a Kormányra hárult az azzal kapcsolatos bizonyítási teher, hogy kielégítő és meggyőző magyarázattal szolgáljon. A Kormány semmilyen hihető magyarázatot nem adott arra, hogy T.-t hogyan azonosították gyanúsítottként, azaz a Rendőrség információt szivárogtató tagjaként.

43. A kérelmező elfogadta, hogy a hazai jogban volt jogalapja a titkos információgyűjtésnek. Érvelése szerint azonban a hazai bírói hatóságoknak értékelniük kellett volna az újságírói források védelméhez, valamint a bűncselekmény felderítéséhez fűződő versengő érdekeket. A nyomozó hatóságok viszont megkerülték az előzetes bírói értékelést azzal, hogy engedély nélküli megfigyelési eszközöket alkalmaztak. A kérelmező vitatta továbbá a kifogásolt intézkedésekkel elérni kívánt törvényes célt, mivel szerinte az intézkedések azért kerültek alkalmazásra, hogy az információforrását felfedjék, nem pedig azért, hogy bűncselekményt előzzenek meg.

44. A kérelmező álláspontja szerint a bűnüldöző hatóság illojális tisztjének leleplezésére irányuló szükségesség nem minősült nyomós közérdeknek, és nem esett nagyobb súllyal latba, mint az újságírói források védelmére irányuló szükségesség.

45. A kérelmező továbbá előterjesztette, hogy nem volt olyan, megfelelő jogi garanciákat tartalmazó eljárás, amely lehetővé tette volna annak független értékelését, hogy a nyomozás érdeke felülírta-e az újságírói források védelméhez fűződő közérdeket.

(b) A Kormány

46. A Kormány szóhasználatára szerint T. titkos megfigyelése a hazai jogban rendelkezett jogalappal, és a megfigyelést bíró engedélyezte. A megfigyelés a T. elleni eljárás felépítéséhez szükséges minimumra korlátozódott. Így az intézkedés arányos módon került alkalmazásra.

47. Még ha az intézkedés vizsgálható is a véleménynyilvánítási szabadságba való beavatkozás fényében, ez a szabadság nem biztosít jogot a rendőr számára arra, hogy hivatali kötelességeit megszegje. Ez a szabadság nem korlátlan, és nem oldja fel a rendőri munka titkossága által megszabott határokat. Hasonlóképpen, az újságírói források védelme sem abszolút, azokra a helyzetekre korlátozódik, amikor az újságíró jogszerűen jut az információhoz. Így ez a védelem nem alkalmazható, ha az újságíró bűncselekmény elkövetésével, például egy rendőr megvesztegetésével próbál információt szerezni.

48. A Kormány továbbá előterjesztette, hogy a kérelmező nem egy közérdekű vitát érintő kérdésben kívánt információt közölni, hanem egy bulvársajtóban megjelenő szenzációhajhász cikkhez gyűjtött elemeket. Ezért a bűncselekmények felderítéséhez fűződő állami érdek

fontosabb volt, mint a kérelmező azon érdeke, hogy a szóban forgó információkat a nyilvánossághoz eljuttassa.

2. A Bíróság értékelése

(a) Általános elvek

49. A Bíróság megismétli, hogy (i) a telefonbeszélgetések a 8. cikk szerinti értelemben vett „magánélet” és „levelezés” fogalma alá tartoznak, (ii) megfigyelésük a 8. cikkben biztosított jogok gyakorlásába való beavatkozásnak minősül, és (iii) az ilyen beavatkozás a 8. cikk 2. bekezdése értelmében csak akkor igazolható, ha „törvényben meghatározott”, a 2. bekezdésben foglalt törvényes célt vagy célokat szolgál, és „egy demokratikus társadalomban szükséges” a cél vagy célok eléréséhez (lásd *Potoczka and Adamčo v. Slovakia*, no. 7286/16, § 69, 12 January 2023).

50. A 8. cikkel összefüggésben a Bíróság megállapította, hogy olyan ügyekben, amikor a titkos megfigyelést lehetővé tevő jogszabályokat vitatják előtte, a beavatkozás jogszerűsége szorosan összefügg azzal a kérdéssel, hogy teljesült-e a „szükségességi” teszt, ezért helyénvaló, hogy a Bíróság együttesen foglalkozzon a „törvényben meghatározottság” és a „szükségesség” követelményével. A „jog minősége” ebben az értelemben azt jelenti, hogy a nemzeti jognak nemcsak hozzáférhetőnek és az alkalmazás tekintetében előreláthatónak kell lennie, hanem azt is biztosítania kell – különösen a visszaélésekkel szembeni megfelelő és hatékony biztosítékok és garanciák révén –, hogy titkos megfigyelési intézkedések csak akkor kerüljenek alkalmazásra, ha azok „egy demokratikus társadalomban szükségesek” (lásd *Roman Zakharov v. Russia* [GC], no. 47143/06, § 236, ECHR 2015, és *Big Brother Watch and Others v. the United Kingdom* [GC], nos. 58170/13 and 2 others, § 334, 25 May 2021).

51. Ezzel kapcsolatban meg kell ismételni, hogy a kommunikáció nyomozás során eszközölt lehallgatásával kapcsolatos esetjogában a Bíróság a hatalommal való visszaélés elkerülése érdekében az alábbi, jogszabályban rögzítendő minimumkövetelményeket dolgozta ki: (i) azon bűncselekmények jellege, amelyek alapján lehallgatás elrendelésére sor kerülhet; ii) azon személykategóriák meghatározása, akiknek a kommunikációja lehallgatható; iii) a lehallgatás időtartamának korlátozása; iv) a megszerzett adatok vizsgálatára, felhasználására és tárolására vonatkozó eljárás; v) az adatok más felekkel való közlése során alkalmazandó óvintézkedések; és vi) azon körülmények, amelyek között a lehallgatott adatokat törölni vagy megsemmisíteni lehet vagy kell (lásd a fent hivatkozott *Roman Zakharov*, § 231).

52. A 10. cikkel kapcsolatban a Bíróság megismétli, hogy az újságírói források védelme a sajtószabadság egyik sarokköve. Ilyen védelem nélkül a források visszarettenhetnek attól, hogy segítsék a sajtót a nyilvánosság közérdekű ügyekről történő tájékoztatásában. Ennek eredményeként a sajtó létfontosságú örökutya szerepe aláásódhat, a sajtó pontos és megbízható tájékoztatás nyújtására való képessége hátrányosan változhat (lásd többek között *Goodwin v. the United Kingdom*, 27 March 1996, § 39, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-II, és *Sanoma Uitgevers B.V. v. the Netherlands* [GC], no. 38224/03, § 50, 14 September 2010).

53. Az újságírói források védelméhez való jogba történő bármilyen beavatkozást a szóban forgó elv fontosságával arányban álló eljárásjogi garanciáknak kell kísérniük. E garanciák között az első és legfontosabb az olyan, bíró vagy más független és pártatlan döntéshozó szerv általi felülvizsgálat biztosítása, aki vagy amely az ilyen anyagok átadása előtt jogosult annak meghatározására, hogy fennáll-e valamilyen közérdeket szolgáló, az újságírói források védelmének elvét felülíró követelmény, és ilyen követelmény hiányában jogosult a források

személyazonosságának felfedésére alkalmas információkhoz történő szükségtelen hozzáférés megakadályozására (lásd a fent hivatkozott *Sanoma Uitgevers B.V.*, § 88-90).

54. Az ilyen felülvizsgálat megelőző jellegére figyelemmel a bírónak vagy más független és pártatlan szervnek olyan helyzetben kell lennie, hogy a felfedés előtt, a felfedni kért anyagra való utalással elvégezhesse a lehetséges kockázatok és a felmerülő érdekek ilyen mérlegelését annak érdekében, hogy a felfedést kérő hatóságok érveit megfelelően lehessen értékelni. A meghozandó döntést világos, arra is kiterjedő kritériumoknak kell szabályozniuk, hogy a megállapított nyomós közérdek szolgálatára egy kevésbé beavatkozó jellegű intézkedés is elegendő lehet-e. A bíró vagy az egyéb hatóság számára azt is lehetővé kell tenni, hogy megtagadhasa a felfedést elrendelő végzés meghozatalát, vagy korlátozott vagy minősített felfedést engedélyező végzést hozzon annak érdekében, hogy megvédje a forrásokat – attól függetlenül, hogy a visszatartott anyagban szerepelnek-e konkrét nevek vagy sem – a felfedéstől azon az alapon, hogy az ilyen anyag közlése komoly veszélyt jelentene az újságírói források személyazonosságára nézve. Sürgős esetekre léteznie kell egy olyan eljárásnak, amely az anyag hatóságok általi felhasználása előtt azonosítja és elkülöníti az olyan információkat, amelyek a források azonosításához vezethetnek az olyan információktól, amelyek nem hordoznak magukban ilyen kockázatot (lásd a fent hivatkozott *Big Brother Watch and Others*, §§ 444-45, és a fent hivatkozott *Sanoma Uitgevers B.V.* § 92).

(b) Ezen elvek alkalmazása a jelen ügyre

55. A jelen ügyben a kérelmező kifejezetten azt panaszolta, hogy T. telefonjának a lehallgatását megelőzően titkos megfigyelési intézkedés célpontja volt, és panasza alátámasztására számos érvet hozott fel (lásd a fenti 41. pontot).

56. A Bíróság utal azon kérelmezői állításokra is, amelyek szerint a kérelmező a nemzeti hatóságok tudomására hozta sérelmei lényegét, ám állításaival egyetlen joghatósági szinten sem foglalkoztak. Azt is jelezte, hogy újságírói státusza megkövetelte az újságírói forrásainak védelméhez való jog, valamint az elkövető sikeres büntetőjogi felelősségre vonásához fűződő hatósági érdek hazai hatóságok általi mérlegelését. A kérelmező szerint nem létezett ilyen mérlegelést lehetővé tévő, megfelelő jogi garanciákat tartalmazó eljárás (lásd a fenti 45. pontot). Továbbá, kommunikációjának lehallgatása jogellenes volt, mivel azt nem bíró engedélyezte.

57. A kérelmező panaszának jellegére figyelemmel a Bíróság arra a kérdésre tér rá, hogy a hazai eljárás tartalmazott-e a kérelmező érdekeit megfelelő védelemben részesítő eljárásjogi garanciákat.

58. A kérelmező azon állítását illetően, hogy telefonját releváns bírói határozat nélkül hallgatták le (lásd a fenti 43. pontot), a Bíróság a lenti 67. pontban tett megállapításaira figyelemmel nem tudja eldönteni, hogy a nyomozó hatóságok titkos megfigyelési intézkedéseket hajtottak-e végre a kérelmezővel szemben, és ha igen, akkor megkerülték-e a hazai jogban előírt bírói engedélyezés követelményét (lásd a fenti 23. pontot).

59. Azonban az, hogy a kérelmezőnek volt-e lehetősége a megfigyelési intézkedés állítólagos elrendelésének és a bírói engedély állítólagos hiányának a hatékony panaszolására, külön kérdés, amelyre a Bíróság alább visszatér.

60. A Bíróság ezzel kapcsolatban megismétli azon korábbi megállapítását, hogy a megfigyelési intézkedésekről történő utólagos értesítés kérdése elválaszthatatlanul összefügg a jogorvoslatok hatékonyságával (lásd *Weber and Saravia v. Germany*, (dec.), no. 54934/00, §135, 29 June 2006, és a fent hivatkozott *Roman Zakharov*, § 286). A Bíróság lényegesnek találja, hogy a magyar jog semmilyen formában nem rendelkezett a titkos megfigyelési

intézkedésekről történő értesítésről, még olyan esetekben sem, amikor az értesítés a megfigyelési intézkedések megszüntetését követően már a korlátozás céljának veszélyeztetése nélkül lett volna megtehető (lásd a fent hivatkozott *Roman Zakharov*, § 287). Ezért a Bíróság elfogadja annak valószínűtlenségét, hogy a kérelmező tudomást szerezzen kommunikációjának a lehallgatásáról, ami eleve megnehezítette számára, hogy végül jogorvoslatot keressen a feltételezett intézkedésekkel szemben.

61. Az sem látszik, hogy a kérelmezőnek hozzáférése lett volna olyan független és pártatlan szervhez, amely a lehallgatásról szóló értesítés megtörténtétől függetlenül hatáskörrel rendelkezett volna jogellenes lehallgatás miatti panaszok kivizsgálására (vö. *Kennedy v. the United Kingdom*, no. 26839/05, § 167, 18 May 2010), amint azt a jelen ügy tényállása is mutatja.

62. A kérelmező a rendőrségi törvény alapján a Nemzeti Védelmi Szolgálat (lásd a fenti 13. pontot), a nemzetbiztonsági törvény alapján pedig a belügyminiszter és az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága (lásd a fenti 15. és 16. pontot) előtt vetette fel a telefonbeszélgetéseinek megfigyelésével kapcsolatos aggályait, úgy érvelve, hogy vele szemben titkos megfigyelési intézkedést alkalmaztak, és azt bírói engedély nélkül tették. Végül a Nemzeti Védelmi Szolgálattól a T. elleni büntetőeljárás keretében keletkezett iratokba való betekintés engedélyezését kérte, majd a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságtól kért hozzáférést a megfigyelési intézkedésekre vonatkozó információkhoz (lásd a fenti 17. és 18. pontot).

63. Azonban egyik hatóság sem adott felvilágosítást arról, hogy a kérelmezővel szemben alkalmaztak-e titkos információgyűjtést, és ha igen, akkor az intézkedés a kérelmező egyéni körülményeinek a fényében arányos és bíró által engedélyezett volt-e.

64. Először is, a rendőrségi törvény alapján nem lehetett a kérelmező panaszával foglalkozni, mivel titkos információgyűjtéssel kapcsolatos intézkedés ellen nem volt helye jogorvoslatnak (lásd a fenti 14. és 23. pontot).

65. Ami a belügyminisztert és a Nemzetbiztonsági Bizottságot illeti, a kérelmezőnek kétségkívül lehetősége volt arra, hogy a kommunikációjának lehallgatására vonatkozó gyanúja alapján – még lehallgatási értesítés hiányában is – e hatóságokhoz forduljon (ebben a vonatkozásban lásd a fent hivatkozott *Roman Zakharov*, § 234).

66. A Bíróság már a *Szabó és Vissy kontra Magyarország* ügyben (37138/14. sz., 83., 86. és 88. pontok, 2016. január 12.) is aggályokat fogalmazott meg e felügyeleti mechanizmusokkal kapcsolatban, a miniszter függetlenségének hiánya, az utólagos értesítés hiánya, valamint az ezen jogi utak hatékonyságát bizonyító gyakorlati példák hiánya miatt. A Bíróság továbbá kétli, hogy ezek megfelelő garanciákat jelentettek a kérelmező feltételezett helyzetében, amelyben a titkos információgyűjtés engedélyezésére vonatkozó információk titkosak voltak, ezért az érintett személy számára hozzáférhetetlenek maradtak.

67. Valójában mindkét említett hatóság csak általánosságban biztosította a kérelmezőt a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat jogszerű működéséről, anélkül, hogy foglalkozott volna a kérelmező panaszaival, beleértve azt a kérdést is, hogy sor került-e ilyen intézkedésekre, és hogy azokat jogszerűen és az újságíró foglalkozású kérelmező érdekeit figyelembe vevő módon hajtották-e végre.

68. Továbbá, nem látszik, hogy a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat jogszerű működésére vonatkozó ezen általános kijelentések bármilyen mérlegelést tükröztek volna egyrészt a büntetőeljárás tárgyát képező bűncselekmény súlyossága, másrészt azon potenciális dermesztő hatás között, amivel a titkos információgyűjtés elrendelése a sajtószabadság gyakorlására nézve járhat.

69. Végül, amint a fenti 23. pontban foglaltakból kitűnik, a rendőrségi törvény 69. § alapján titkos információgyűjtést a nyomozás megkezdése előtt is el lehetett rendelni. Amint azt a Fővárosi Ítéltábla kifejtette (lásd a fenti 26. pontot), a rendőrségi törvény az intézkedés alá vont személyek körének korlátozása nélkül engedélyezte az ilyen intézkedést. A jogszabály ugyanis a lehallgatásra okot adó bűncselekményeket meghatározta, de a megfigyelés alá vonható személykategóriákat nem jelölte meg, és nem rendelkezett kivételekről vagy korlátozásokról.

70. A Bíróság nem látja, hogy ez a rendelkezés lehetővé tette volna annak mérlegelését, hogy a kommunikáció lehallgatása bizalmas újságírói forrásokat érintett-e, vagy hogy a bírónak lehetősége lett volna megtagadni valamely intézkedés engedélyezését a források felfedéssel szembeni védelemben részesítése érdekében (lásd a fent hivatkozott *Sanoma Uitgevers B.V.*, § 92).

71. A fenti megfontolásokra és különösen arra figyelemmel, hogy a hazai hatóságok nem foglalkoztak a kérelmező panaszával, a Bíróság nem gondolja, hogy a kérelmező számára megfelelő eljárási garanciák álltak rendelkezésre az újságírói forrásainak felfedése céljából vele szemben állítólagosan alkalmazott titkos megfigyelés megtámadására.

Ezért az Egyezmény 8. és 10. cikkét megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

72. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

73. A kérelmező 25 000 eurót követelt nem vagyoni kár tekintetében.

74. A Kormány vitatta a követelést.

75. A Bíróság méltányossági alapon 6 500 eurót, továbbá az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét ítéli meg a kérelmező részére nem vagyoni kár tekintetében.

B. Költségek és kiadások

76. A kérelmező további 11 205 euró plusz áfa összeget kért a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások tekintetében, amely összeg 71,9 óra jogi munka és 8,4 óra jogi asszisztensi munka díjának felel meg.

77. A Kormány vitatta az igényt.

78. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak annyiban jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, és összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő dokumentumokra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság 7 000 euró, továbbá az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegének a megítélését tartja ésszerűnek a kérelmező részére az összes címen felmerült költség fedezésére.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatónak *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 8. és 10. cikkét megsértették;
3. *Megállapítja*:
  - (a) hogy az alperes államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára az alábbi összegeket kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
    - (i) nem vagyoni kár tekintetében 6 500 (hatezer-ötszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
    - (ii) költségek és kiadások tekintetében 7 000 (hétezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
  - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
4. A kérelmező igazságos elégtétel iránti további igényét *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2024. november 28-án, a Bíróság Eljárási szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Ilse Freiwirth
Hivatalvezető

Marko Bošnjak
Elnök